Χωρίς να υπάρχει δυνατότητα πρόβλεψης όχι για τον επόμενο μήνα, αλλά για την επόμενη μέρα, η Ελλάδα, από τον Μάιο του 2010, βρίσκεται σε μια πρωτοφανή περιδίνηση. Μέσα από αλλεπάλληλα κύματα πανικού έρχονταν αντίστοιχα κύματα ανακούφισης. “Καταστραφήκαμε” και “σωθήκαμε” αρκετές φορές, λύσεις όμως δεν βρέθηκαν.

Των πολεμικών αναμετρήσεων εξαιρουμένων, ο τόπος βιώνει την πιο βαριά, την πιο δυσάρεστη εμπειρία των τελευταίων δεκαετιών, σε μια πραγματικότητα που οι προσβολές οι οποίες δέχεται και η επαιτεία στην οποία αναγκάζεται να προσφύγει είναι ένα, σχεδόν, καθημερινό φαινόμενο. Ο τόπος και οι πολίτες του έχουν στοχοποιηθεί ως οι υπαίτιοι των δεινών του πλανήτη. Τα τελεσίγραφα, η επιθετικότητα, οι εκβιασμοί καλύπτουν ένα μεγάλο μέρος της συμπεριφοράς των Ευρωπαίων εταίρων, του Δ.Ν.Τ, αλλά και των «αγορών» στην οικονομική και πολιτική αυτή σκακιέρα όπου τα σενάρια είναι ασαφή αν όχι χαώδη.

Τα αποτελέσματα αυτής της συμπεριφοράς είναι ήδη ορατά. Όλα, όλοι χωρίζονται, με τη σχετική έχθρα, προκατάληψη, δυσπιστία. Ηγεσία και βάση, ασθενέστεροι και εύρωστοι, απασχολούμενοι στον δημόσιο και στον ιδιωτικό τομέα, κάτοικοι αστικών κέντρων και επαρχιώτες, νεότεροι και γηραιότεροι. Παντού αναδεικνύεται ένας διαχωρισμός, μια αντίθεση, μια διάσπαση, με περισσότερα πρόσωπα από τον εμφύλιο και εφ’ όσον το διεκδικούμενο είναι η επιβίωση η αντιπαλότητα μπορεί να μην έχει όρια. Κάθε έννοια πολιτισμού, αλληλεγγύης, θα χαθεί και αυτό θα είναι το σημαντικότερο πρόβλημα.

Αν το έγκλημα αυτού του τόπου και των ηγετών του ήταν να δανειστεί ώστε να καταναλώσει τα προϊόντα που κατασκεύασαν οι δανειστές του, ας τιμωρηθεί. Στην περίπτωση που το έγκλημα αυτού του λαού ήταν να νομίσει ότι ανήκε στην Ε.Ε., αν και ποτέ δεν ενημερώθηκε, δεν ερωτήθηκε για αυτήν την επιλογή, ας του επιβάλουν την ποινή. Εφ' όσον είμαστε μια φυλή τεμπέληδων δημοσίων υπάλληλων, διεφθαρμένων επιχειρηματιών, κομπιναδόρων πολιτών και ψευτών πολιτικών, αφού έτσι μας θέλουν, έτσι μας έχουν καταχωρήσει στο σύνολό μας, ας αντιμετωπίσουμε τις αντίστοιχες συνέπειες.

Ας γίνει ότι πρέπει, φτάνει να σταματήσει η καθημερινή απειλή, ο φόβος, το άγχος, οι

εκβιασμοί και η επαιτεία. Ας κρατήσουμε μόνον ένα τμήμα της αξιοπρέπειας μας και να βρούμε τη δύναμη να ξαναξεκινήσουμε από εκεί που ξεκίνησαν οι γονείς μας. Πτωχοί ναι, νεόπτωχοι ναι, ταπεινοί ναι, ταπεινωμένοι όχι.

Κι' αν οφείλουμε μια μοναχά Συγνώμη, την χρωστάμε κοιτώντας στα μάτια τα παιδιά μας. Πουθενά αλλού.

Να τελειώνουμε λοιπόν...